

til, at man forlanger, at den skal hæves — det vil være det Samme som at tilstede, at Staten paa en saadan Maade træder i Concurrence med den private Producent, at dette aabenbart har til Følge, at alle private Skoveiere derved villes bringes i en yderst uheldig Stilling som Producenter, og det ikke for en kort, men for en temmelig lang Tid. Thi det er klart, at i de Egne, hvor store Skove stilles til Auction med Ophævelse af Skovtvangen, der vil den deraf følgende hurtige Afdrivning virke med et saa stort Tryk paa alle Skove, at de private Skoveiere derved villes blive satte i en meget uheldig Stilling. Jeg troer, at det ved nærmere Betragtning af denne Sag vil blive klart for samtlige ærede Medlemmer, at man derved vilde fremkalde en meget skæv Stilling i det Hele. Endnu skal jeg kun sige en Bemærkning til det, hvormed min ærede Nabo (Abler) sluttede sit Foredrag, nemlig at man skulde paalægge de Skove, der nu maatte blive folgte med Skovtvang, den Forpligtelse, at Gieren i Fremtiden skulde være pligtig til særligt at afløse denne Tvang, naar vi fik en Lov i saa Henseende. Ja, naar vi faae en almindelig Lov, der paalægger en saadan Afløsnings-tvang for alle Skove, følger det af sig selv, at disse Skove villes komme med ind derunder; men skulde en saadan Tvang ikke blive vedtagen for de øvrige Skove, troer jeg, det vil være at lægge en Byrde paa Statskovene, der langt fra at befordre Salget af dem vil være en ligefrem stærk Hindring for at faae dem folgte; thi vi kunne jo ikke give Vedkommende nogen Garanti for, at vi i Tiden faae en saadan Lov. Jeg troer derfor, at en Bestemmelse af den Art maa ansees for at være upraktisk, saasnart den skulde anvendes ved Salg af Statskove.

Frederiksen: Det Forslag, som det ærede Medlem fra Helsingør (Abler) — over hvis Tilslutning jeg ikke kan Andet end glæde mig — kom med, at vi dog kunde opnaae det Samme, om vi end ikke strax hævede Skovtvangen ved Salg, naar vi fik en Bestemmelse ind om, at naar vi hævede Skovtvangen, skulde disse Folk betale, det er ikke praktisk. Det ærede Medlem har ikke lagt Mærke til en

Ting, som ganske vist heller ikke ligger nær, og som meget Saa hidtil have sættet Blikket paa, og hvis Skoveierne kjendte denne Omstændighed og de vare bragte istand til at vælge dette Forhold, saa var Skovfriheden indført af sig selv, — det er den egentlige Sammenhæng med den nuværende Skovtvang. Det er et Forhold, som jeg nødvendig vil komme til at tale om her, da det ganske vist nærmest hører ind under den store Sag, som vi behandlede ijsor, men jeg vil dog sige, at der ikke kan sættes nogen høj Betaling for at rydde; man kan sætte en meget lav Betaling, men man kan ikke vel komme til i disse Forhold at gaae højere end at sætte en Tiendebedel af den Meer-værbi, den har uden Skovtvang, og som man paa denne Maade vilde komme til, deels fordi Folk nu under Skovtvangen factisk have Lov til at afdrive Skovene. Det er det Eine. Det Andet er, at Folk — det er dette, jeg vilde ønske vilde blive mere almindelig erkjendt — have Lov til at flytte ethvert Skovstykke. Saaledes som Slutningsbestemmelsen i en af Paragrapherne af Forordningen af 27de September 1805 er affattet, vil enhver Skoveier — dette var tidligere endog saa undgaaet min Opmærksomhed, indtil jeg ijsor kom til nærmere at behandle denne Sag — blive fritagen for Straf for at have afrevet et Skovstykke, naar han har opelstet Skov paa et ligesaa stort Areal. Der var en Tid, da Indenrigsministeriet ikke erkjendte denne Bestemmelse, skjøndt den, saavidt jeg kan skjønne, endog saa er slaaet fast af en af Domstolene; men nu opfatter Indenrigsministeriet denne Bestemmelse saaledes, som jeg ansøgte, for det Tilfælde, at det er Lovskov, der opelstes paa det nye Areal; og forsaavidt det er Naaleskov, der opelstes, giver Ministeriet Tilladelse til at flytte et Skovstykke, naar der beplantes et dobbelt saa stort Areal. Det følger heraf, at der ikke kan være Tale om at tillægge nogen stor Betaling. Naar man nu vil gjøre det i dette specielle Tilfælde, vil man altsaa kun opnaae i en ganske overordentlig Grad at trykke Prisen ved Salg og rimeligviis i høj Grad at vanskeliggjøre Salg. Man vil maastee sige, at vi ikke behøve at ophæve Skovtvangen ved dette Salg, at Folk jo ad disse Veie kunne om-